



Jeskyně

Eliška byla ráda, že šli Honzík a Anička s ní. Po cestě si povídali a říkali různé anekdoty. Pro Elišku to bylo uvolňující a konečně přišla na jiné – lepší – myšlenky než pořád jen strasti a starosti.

Když přišli před jeskyni, Eliška se zastavila a trochu ztuhla. Dnes se jí do podzemí nechtělo. Měla zvláštní pocit. Možná to byl strach, možná něco jiného. Sedla si na kmen, ze kterého tak ráda pozorovala západ slunce, když stavěla zeď.

„Eliško, tobě se do jeskyně nechce, že?“ odtušil Honzík.

„Nechce, Honzíčku, nechce,“ zašeptala Eliška.

„A proč?“

„Nevím. Mám takový zvláštní pocit. Přemýšlím, co jsem za těch pár měsíců zažila a jaká bych byla, kdyby nebylo peklo. Nepoznala bych vás dva, Ohníka, pravé štěstí, lásku... Mám radost, ale zároveň mě to i rmoutí. Nedokážu to vysvětlit,“ odpověděla Eliška.

„Tak víš co? My pro tu vodu zajdeme sami. Dej nám čutory a my už fičíme!“ navrhl Honzík.

„Tak jo a děkuji! Co bych si bez vás počala,“ zašeptala.

Když děti zmizely, Elišce se spustily slzy. Potřebovala ze sebe vyplavit minulost a těžkosti, které zažila, a slzy byly dobrým uvolňujícím prostředkem. Eliška se dívala na veverku. Skotačila na stromě a dělala různé vylomeniny a pak se začala honit s druhou. Při jednom skoku jí nevyšel krok, podklouzla jí tlapka a ona spadla na zem jako hruška. Eliška se

začala smát a slzy se jí kutálely po tvářích tentokrát ne ze smutku, ale z velké radosti. Připadala si jako malé dítě, které začíná znovu žít. Nebyť Luciferova náramku, tak už tady není. Teď tu ale je a je živá. Začíná nový život. Lepší, veselejší a toto království dá zase do pořádku. „Každý v tomto království se musí mít dobře a musí zavládnout spravedlnost. A udělám pro to všechno!“ umínila si. Jako by Eliška s novým pocitem začátku získala energii a sílu.

Měla přesně takový pocit jako kdysi, když zachránila Ohníka. „Jak mu asi je?“ říkala si. „Až budu mít čas, zase se za ním vypravím a pak budeme blbnout a on mi ukáže, jaké nové kousky se naučil. Důležité je, že tady na zemi a v tomto království nejsem sama. Mám dobré přátele a s jejich pomocí vše zvládnou,“ urovnávala si Eliška v hlavě myšlenky. Pak se jen tak bezmyšlenkovitě dívala kolem sebe a vychutnávala si pocit klidu. Tak jako za starých časů. „Lucifer měl pravdu, když mi říkal, abych si zašla do míst, kde budu mít klid, tady je přesně takové místo,“ vzpomněla si na Luciferova slova.

Z rozjímání ji vyrušilo rachocení čutor. Děti se vrátily.

„Tak co? Už je ti dobře?“

„Už ano. Je mi nádherně. Juchů!!!“ zahulákala z plných plic Eliška, až se Honzík a Anička trochu polekali. V dáli se rozeběhly dvě srnky, které se bezhlavě prodíraly houštím hlouběji do lesa.

Při cestě do chaloupky si opět povídali a smáli se. Bylo fajn se jen tak procházet a ještě lepší bylo, že s nimi nešel král Matyáš. Mohli si tu cestu společně aspoň pořádně užít.

Cesta z chaloupky na zámek byla také veselá. Kočár musel často neplánovaně zastavovat, protože komořímu hrbolatá cesta pořádně míchala se žaludkem, ve kterém měl kromě medoviny všechno možné. Na zámek dojeli pozdě v noci. Když se král Eduard ještě toho dne napil vody z pramene, zjistil, že ho přestala bolet ruka, kterou si namohl na nucených pracích.

Král Matyáš byl kdysi raněn do nohy a časté vystřelování bolesti ho donutilo, že sem tam zakulhal. I toto bylo pryč po napití z křišťálového pramene. Matyáš mohl zase normálně chodit. A tak se zjistilo, že je pramen léčivý. Eliška rozhodla, že z jeskyně, kde stavěla zeď, udělají poutní místo „Tří světů“. Místo, kde se setkává nebe, peklo a pozemský život.